

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

ΧΟΥΑΝΙΤΑ: Η κόρη του ζωγράφου από τη Σάμο Μια αναπάντεχη επίσκεψη που θα αλλάξει την ζωή του

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 29

Προαισθανόταν ότι ίσως να ήταν η τελευταία φορά που την έβλεπε. Αλλά γιατί; Ποιο μυστικό έκρυβε;

Μετά την τελευταία συνάντησή του με την Λίζα, τα γεγονότα για τον Μανουέλ κυλούσαν πολύ γρήγορα.

Η δολοφονία των δύο ανδρών έξω από την ταβέρνα έφεραν τα πάνω κάτω στο μαγαζί. Κυκλοφόρησε άμεσα ανάμεσα στον κόσμο του λιμανιού, ότι εκεί γινόταν λαθρεμπόριο όπλων και κατασκοπεία, και ότι ο Κάρλος Ροντρίγκες δολοφονήθηκε από Γερμανούς πράκτορες, διότι τροφοδοτούσε με τα ίδια όπλα τους Άγγλους και τους Γάλλους.

Άλλοι πάλι έλεγαν ότι είναι Γάλλοι πράκτορες που τον σκότωσαν διότι πουλούσε μυστικά και όπλα στους Γερμανούς.

Κανείς δεν έμαθε ποτέ ποιοι ήταν οι δολοφόνοι. Η αστυνομία στην κρίσιμη εκείνη περίοδο και ενώ συνεχιζόταν ο πόλεμος στην Ευρώπη δεν επρόκειτο να αρχίζει να αναζητεί υπόπτους ανάμεσα σε πράκτορες ξένων πρεσβειών.

Ο απλός κόσμος του λιμανιού φοβήθηκε και άρχισε να απομακρύνεται να μη πηγαίνει πια σε εκείνη την «καταραμένη» όπως την χαρακτήριζαν ταβέρνα.

Ο Εδουάρδο και η Μαρκέλλα έπεσαν σε μαρασμό. Ήταν πολύ βαρύ το χτύπημα στην δική τους ταπεινή κοινωνία η ρετινιά του συνεργάτη κατασκόπων.

Μια κοινωνία που τον είχε περιβάλει με πολύ σεβασμό και αγάπη όλα αυτά τα χρόνια, ξαφνικά να του γυρίσει τις πλάτες και να τον θεωρεί προδότη.

Ο Μανουέλ και η Κασσάνδρα τους κοιτούσαν αμίλητοι, ανήμποροι να κάνουν το παραμικρό για να απαλύνουν τον πόνο και την ντροπή των αθώων εκείνων ανθρώπων που χωρίς να το θέλουν έπεσαν σε τέτοια φοβερά δίχτυα.

Μια βραδιά στην άδεια ταβέρνα που άλλοτε έσφυζε από ζωή, ο Εδουάρδο είπε στην Κασσάνδρα και τον Μανουέλ:

-Λυπάμαι, αλλά θα πουλήσω την ταβέρνα. Θα πάρω την Μαρκέλλα και θα γυρίσω πίσω στο χωριό που γεννήθηκα. Κανείς δεν ξέρει τίποτε για εμάς εκεί. Δεν αντέχω άλλο εδώ. Οι δικοί μου άνθρωποι ούτε «καλημέρα» δεν μου λένε.

Γυρνώντας στον Μανουέλ του είπε:

-Γιέ μου Μανουέλ. Τέλειωσες εδώ και μήνες την σχολή. Ψάξε για δουλειά και βοήθα την μάνα σου. Η γυ-

ναίκα αυτή έκανε πολλά για εσένα. Μην το ξεχνάς αυτό.

- Δεν το ξεχνώ αυτό σινιόρ Εδουάρδο αλλά ούτε και θα ξεχάσω αυτά που έκανες εσύ και η σινιόρα Μαρκέλλα για την μάνα μου και εμένα. Σας ευγνωμονώ.

Η Κασσάνδρα τους αγκάλιασε και έκλαιγε.

Ποια μοίρα την περίμενε εκείνη και τον γιό της τώρα. Έμειναν και πάλι χωρίς δουλειά και χωρίς σπίτι.

.....

Από το μόνο άτομο που ο Μανουέλ θα μπορούσε να ζητήσει βοήθεια ήταν ο Pascale, ο δάσκαλος του στην σχολή.

Μετά την αποφοίτησή του πήγαινε συχνά κοντά του. Ο δάσκαλος τον δεχόταν με μεγάλη χαρά.

- Κάτσε Μανουέλ να μιλήσουμε και να πιούμε και ένα ποτηράκι. Μόνο πρώτα δείξε τα σχέδια σου, τι ζωγραφίσεις αυτές τις μέρες.

Ο δάσκαλος έβλεπε τα σχέδια του μαθητή, κινούσε το χέρι του με θαυμασμό, αλλά συχνά του έλεγε:

- Γιατί Μανουέλ τόση οργή στα σχέδια σου. Κάτι έχεις μέσα σου που σε αναστατώνει και το εκφράζεις με τόσο θυμό στο χαρτί. Δεν μπορώ εγώ να σου πω τι να ζωγραφίσεις. Όμως είσαι νέο παιδί δεν είδα ούτε μια ακτίδα φωτός στα έργα σου.

Ο Μανουέλ δεν απαντούσε. Κοιτούσε μόνο τον δάσκαλο λυπημένα και άλλαζε θέμα.

Εκείνη την ημέρα, μετά την απόφαση του Εδουάρδο να πουλήσει την

ταβέρνα, ο Μανουέλ ήταν αποφασισμένος να μιλήσει στον Pascale και να του ζητήσει βοήθεια.

- Δάσκαλε θέλω την βοήθεια σου. Η μάνα μου και εγώ δεν έχουμε που να μείνουμε και δεν έχω όπως ξέρεις και δουλειά.

Ο Pascale άκουσε με προσοχή την ιστορία του μαθητή του.

- Μπορώ να σας βοηθήσω προσωρινά Μανουέλ εσένα και την μάνα σου. Η μάνα σου θα κοιμάται στην ίδια κάμαρη με τη γυναίκα που με φροντίζει και εσύ εδώ στο στούντιο. Από φαγητό μη σκέπτεσαι. Δύο γυναίκες μέσα στο σπίτι θα μας μαγειρεύουν μπόλικο φαγητό.

- Ευχαριστώ δάσκαλε, είπε ο Μανουέλ και τον αγκάλιασε. Να είσαι καλά.

- Όμως, είπε ο Pascale, πρέπει να βρεθεί μια δουλειά για εσένα. Μια καλή δουλειά Μανουέλ, διότι έχεις πολύ ταλέντο.

- Δάσκαλε έχω κάτι μικροδουλειές στο λιμάνι. Σχεδιάζω ταμπέλες σε διάφορα μαγαζιά. Δεν πληρώνουν αρκετά αλλά κάτι βγαίνει.

- Μανουέλ είπε με ύφος σοβαρό ο δάσκαλος, εννοώ δουλειά ζωγράφου και όχιμπογιατζή.

- Που να βρω δουλειά ζωγράφου. Ποιός με ξέρει και θα μου αναθέσει κάτι να ζωγραφίσω;

- Εσένα δεν ξέρει φυσικά κανείς προς το παρόν, αλλά ξέρω εγώ αυτούς που μπορεί να σε βοηθήσουν.

- Πως δάσκαλε; ρώτησε ο Μανουέλ με συγκινημένη φωνή.

- Αυτό άφησέ το σε εμένα. Έχω κάτι στο νου μου.

Ο Μανουέλ χάρη στον γνωστό δάσκαλο, θα μπει σε διάφορα σπίτια αρχοντικά και πλούσια.

Ζωγράφιζε πίνακες κατά παραγγελία, δάση, αγριεμένες θάλασσες, συννεφιασμένους ή καταγάλανους ουρανούς, φεγγάρια και οικογενειακά πορτρέτα. Ακόμη του ζητούσαν να ζωγραφίσει πάνω σε πλόινα βάζα.

Ο πόλεμος είχε τελειώσει στην Ευρώπη και το Μοντεβιδέο άλλαζε συνέχεια όψη. Καινούργια κτήρια μαγαζιά. Ανοίγονταν μεγάλοι δρόμοι.

Ο Μανουέλ απέκτησε κάποια οικονομική άνεση. Νοίκιασε ένα μικρό αλλά όμορφο σπίτι με κήπο και καιρόταν για αυτό που ονειρευόταν χρόνια. Να δώσει μια ασφάλεια στην μάνα του την Κασσάνδρα.

Ο Pascale μια μέρα του είπε:

- Είναι καιρός που το σκέπτομαι. Έλα να γίνεις βοηθός μου στην σχολή. Είσαι ο πιο ταλαντούχος φοιτητής που είχα ποτέ. Σε χρειάζομαι. Σε χρειάζεται η σχολή που έχει παράδοση εδώ και σαράντα χρόνια. Μείνε μαζί μου Μανουέλ για το καλό της σχολής για το καλό και των δύο μας.

Ο Μανουέλ αγκάλιασε τον δάσκαλο συγκινημένος.

- Θα μείνω ματρ είπε.

Ο καιρός περνούσε. Στην σχολή έμπαινε καινούργιο αίμα και ο Μανουέλ σπάνια δεχόταν να πάει σε σπίτια πλουσίων οικογενειών να ζωγραφίζει κατά παραγγελία θάλασσες και φεγγάρια. Είχε πολλή δουλειά στην σχολή με τους μαθητές του.

Τα βράδια η Κασσάνδρα του μαγειρεύε νόστιμα ελληνικά φαγητά «από αυτά που με έμαθε η μάνα μου, η γιαγιά σου Μανώλη μου», του έλεγε στα ελληνικά, βαθιά συγκινημένη.

- Σε αγαπώ μάνα και θέλω να είσαι χαρούμενη, απαντούσε αυτός καθώς δοκίμαζε τα φαγητά της και πίνοντας το κρασάκι του.

- Είμαι χαρούμενη και ευτυχισμένη γιέ μου. Μόνο ένα πράγμα με βασανίζει.

- Τι είναι σινιόρα Κασσάνδρα; της είπε αυτός χαμογελαστά. Αν θα βρω και εγώ ένα κορίτσι να αγαπήσω και να παντρευτώ;

- Ναι γιέ μου. Είσαι σχεδόν τριάντα χρόνων και ζεις σαν καλόγερος.

- Μην έχεις έννοια μάνα θα έρθει και αυτό.

Έτσι έκλεινε την κουβέντα ο Μανουέλ, κάθε φορά που η μάνα του, του μιλούσε για την ανάγκη να βρει και αυτός μια καλή κοπέλα.

Όταν μια μέρα συνέβη κάτι που άλλαξε οριστικά την ζωή του Μανουέλ.